

Arrest

nr. 207 324 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 april 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag ongegrond is.

Deze weigeringsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

E. J., H.

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...) 1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Op 21.03.2011 werd aan betrokkene een aangetekend schrijven verzonden waarin werd medegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot op heden hebben wij geen bijkomende informatie verkregen omtrent het verkrijgen van een arbeidskaart.

Op 10.01.2014 werd betrokkene wederom aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat hij een arbeidskaart verkregen heeft. Tot op heden hebben wij hierop geen reactie ontvangen.

Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag en bijgevolg wordt deze aanvraag als ongegrond beschouwd.

(...)”

Op 14 april 2014 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zichnaar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De middelen betreffende de eerste bestreden beslissing

De verzoeker brengt in het verzoekschrift drie middelen aan die gericht zijn tegen eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 14 april 2014, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het beginsel van de redelijke termijn. Dit middel is als volgt onderbouwd:

“In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 14.12.2009. Huidige beslissing dateert van 14.04.2014 en verkregen op 20.01.2018...

De beslissing werd 4,5 jaar na de aanvraag genomen en 9 jaar na de oorspronkelijke aanvraag ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is in beide gevallen een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Verzoeker diende 9 jaar geleden zijn aanvraag in.

Dat verwerende partij wel, zij gebrekkig, motiveert waarom de beslissing niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker, maar dat verweerder er wel 6 jaar heeft over gedaan om deze beslissing te nemen en verzoeker nooit eerder op de hoogte werd gebracht dat hij zijn verblijf kon regulariseren mits voorlegging van een arbeidskaart of aanvraag daartoe. Dat hij deze kans minstens dient te krijgen of zoiets

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door ten eerste een beslissing te nemen in 2014 voor een aanvraag die gebeurde in 2009 en ten tweede werd een beslissing genomen in 2014 en deze pas in 2018 ter kennis gebracht aan verzoeker.”

Inzake de redelijke termijn dient er vooreerst op te worden gewezen dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij enige tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

Het blijkt en staat niet ter betwisting dat de verzoeker zijn verblijfsaanvraag heeft ingediend op 14 december 2009. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder de verzoeker per aangetekende brief van 21 maart 2011 hebben meegedeeld dat aan het gemeentebestuur de instructie zou worden gegeven om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (geldig voor één jaar) af te leveren onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. De aangetekende zending werd blijkens het administratief dossier verstuurd naar de door de verzoeker opgegeven woonplaats en aldaar aangeboden. De aangetekende zending werd echter door de verzoeker niet afgehaald en teruggestuurd naar de afzender. Op 10 mei 2011 tekende de verzoeker, door toedoen van de gemeentelijke diensten, de brief van 21 maart 2011 alsnog af voor kennisname. Ook de brief van 20 april 2011, gericht aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen, werd door de verzoeker gehandtekend. In beide brieven werd benadrukt dat de arbeidskaart B door de werkgever diende te worden aangevraagd binnen de drie maanden na de verzending van het aangetekende schrijven, resp. na de kennisname. Uit niets blijkt dat de verzoeker op enig tijdstip gevolg heeft gegeven aan het verzoek, vervat in de brief van 21 maart 2011. Bij brief van 10 januari 2014 werd de verzoeker nogmaals verzocht om het schriftelijke en expliciete bewijs te leveren dat er effectief een arbeidskaart voor hem werd aangevraagd. Hierbij werd ook gemeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf definitief zou worden afgesloten bij gebrek aan antwoord binnen de 30 dagen na de verzending van de brief. Ook wat deze brief betreft, ligt geen enkel gegeven voor waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker enig gevolg heeft gegeven aan het verzoek van het bestuur. Op 14 april 2014 heeft de gemachtigde dan de bestreden weigeringsbeslissing getroffen. Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook dat de verzoeker, door zijn herhaaldelijk stilzitten, zelf aan de oorzaak ligt van de vertraging in de

behandeling van zijn verblijfsaanvraag. Aan de gemachtigde kan dan ook niet worden verweten dat hij onredelijk lang heeft getalmd om de aanvraag te behandelen.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat de gevraagde machtiging zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, in hoofde van de verzoeker een recht op verblijf zou ontstaan. De verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn grief dat de verweerder te lang heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging.

Waar de verzoeker stelt dat er ook te lang werd gewacht alvorens de bestreden beslissing aan hem ter kennis te brengen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze kritiek hoe dan ook geen verband houdt met de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. De Raad dient zich voor de wettigheidstoetsing van een administratieve beslissing immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en hij zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat een administratieve beslissing pas ter kennis werd gebracht meer dan 3,5 jaar nadat deze beslissing werd genomen, getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van de betrokkene door het bestuur, maar vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing zelf (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Verzoekers betoog inzake de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissingen kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen ter nietigverklaring ervan.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij heeft het land van herkomst van verzoeker niet onderzocht doch dient dit te doen.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Er is geen onderzoek gebeurd naar het land van herkomst niet bij het nemen van de beslissing noch voor de verantwoording van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

De beslissing in de zaak van verzoeker dateert van 2014. Verwerende partij dient dan ook een actueel onderzoek te doen in het dossier van verzoeker.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is indien het dit niet doet!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is als volgt uiteengezet:

“III.3. Langdurig verblijf en integratie

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is!

Dat verzoeker al bijna 10 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat verzoeker deze motivering niet kan begrijpen.

Dat verzoeker, toen hij in België aankwam, er ook meteen werk van heeft gemaakt om hier legaal te kunnen verblijven.

Hij heeft werk gezocht en het contract overgemaakt. Zijn werkgever heeft echter nooit een arbeidskaart aangevraagd voor verzoeker. Dit heeft hij ook te laat vernomen waardoor hij hierop niet kon reageren.

De brieven die werden gestuurd van Dienst Vreemdelingenzaken in die zin heeft verzoeker ook nooit ontvangen waardoor hij hierop niet heeft kunnen reageren.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hier van alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het langdurig verblijf van verzoeker is wel degelijk een reden om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

Verwerende partij motiveert ook niets hieromtrent.

Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf en zijn integratie.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst uitgebreid te motiveren!

Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker niet kunnen leiden tot een regularisering.

De Staatssecretaris laat na te motiveren waarom integratie al dan niet kan leiden tot regularisatie. Waarom kan een verblijf van bijna 10 jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

De Staatssecretaris had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie en niet louter stellen dat ze de beslissing ongegrond verklaren wegens een gebrek aan belang voor zijn regularisatieaanvraag wegens het niet melden van zijn adreswijziging.

Het is frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij in onontvankelijke beslissingen steevast stelt dat de elementen m.b.t. integratie,... betrekking hebben op de gegrondheid en niet behandeld worden in het ontvankelijkheidsonderzoek. Hier diende men er dus wel rekening mee te houden, temeer daar ze zelfs niet betwist worden, hetgeen getuigt van elk gebrek aan redelijkheid en enig onderzoek.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. staat te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben.

Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

De staatssecretaris dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat dit te wijten is aan het gebrek aan belang voor zijn regularisatieaanvraag.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. "

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, hij verblijft al bijna 10 jaar in België en heeft zich uiteraard geïntegreerd in België!

De regularisatieaanvraag van verzoeker was ook ontvankelijk verklaard. Verzoeker was na de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag legaal op het grondgebied. Hier werd door verwerende partij geen rekening gehouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond diende verklaard te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

3.1.2.1. Het tweede en het derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, worden tezamen onderzocht, gelet op hun onderlinge verwevenheid.

3.1.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag van de beslissing, met name naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook duidelijk de feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Er wordt concreet toegelicht dat de verzoeker tot tweemaal toe geen enkele reactie gaf aan het verzoek om een (aanvraag tot) arbeidskaart B voor te leggen, op grond waarvan dan een verblijfsmachtiging zou worden afgegeven. Om deze redenen wordt geoordeeld dat de verzoeker een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag, zodat de aanvraag als ongegrond wordt beschouwd. De verzoeker kan bezwaarlijk stellen de motivering ervan niet te kunnen begrijpen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de geboden motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn om de aanvraag te weigeren. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, kan uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen algemene plicht worden afgeleid om uitdrukkelijk te motiveren aangaande het langdurig verblijf en de integratie (cf. RvS 27 september 2016, nr. 235.858). De gemachtigde beschikt, bij gebrek aan enig wettelijk criterium ter zake, in tegendeel over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566). De verzoeker toont niet aan en de Raad ziet ook niet in dat het herhaaldelijk stilzitten van de verzoeker, niettegenstaande hem duidelijk werd meegedeeld dat hij een verblijfsmachtiging zou krijgen indien hij een arbeidskaart B kon voorleggen, geen draagkrachtige of pertinente motivering zou vormen om de aanvraag te weigeren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Waar de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze aangevoerde schending zal hieronder worden onderzocht.

3.1.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat evenwel geen criteria om de machtiging tot verblijf al dan niet toe te kennen en het bestuur beschikt wat dat betreft over een ruime discretionaire bevoegdheid (cf. RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

In casu strekt de eerste bestreden beslissing ertoe de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, werd de aanvraag niet eerst ontvankelijk en later ongegrond verklaard, maar besliste de gemachtigde in één en dezelfde beslissing dat de aanvraag ontvankelijk is, doch ongegrond. Nog los van het gegeven dat het ontvankelijk verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins enig legaal verblijf met zich meebrengt, is er *in casu* dus geen sprake van een legaal verblijf op het grondgebied na de ontvankelijkheidsverklaring van de verblijfsaanvraag. Verzoekers kritiek mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag.

Waar de verzoeker uitweidt over onontvankelijkheidsbeslissingen waarin steevast zou worden gesteld dat de elementen van integratie niet worden behandeld in het ontvankelijkheidsonderzoek, kan deze

kritiek niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden ongegrondheidsbeslissing die bovendien op geen enkele wijze motiveert omtrent elementen van integratie. De eerste bestreden beslissing houdt in tegendeel in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om de verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. De gemachtigde motiveert deze weigeringsbeslissing als volgt:

“Op 21.03.2011 werd aan betrokkene een aangetekend schrijven verzonden waarin werd medegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot op heden hebben wij geen bijkomende informatie verkregen omtrent het verkrijgen van een arbeidskaart.”

Op 10.01.2014 werd betrokkene wederom aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat hij een arbeidskaart verkregen heeft. Tot op heden hebben wij hierop geen reactie ontvangen.

Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag en bijgevolg wordt deze aanvraag als ongegrond beschouwd.”

De motieven van de bestreden weigeringsbeslissing zijn duidelijk: de verzoeker heeft tot tweemaal toe niet gereageerd op de mededeling dat er instructie zou worden gegeven tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B en op de vraag om een bewijs voor te leggen dat hij deze arbeidskaart heeft verkregen. Daarom oordeelt de gemachtigde dat de verzoeker een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag, zodat deze aanvraag als ongegrond wordt beschouwd. Uit deze motieven kan, in weerwil van hetgeen de verzoeker stelt, geenszins worden afgeleid dat er een gebrek aan belang bij de aanvraag werd vastgesteld wegens het niet vermelden van de adreswijziging. Ook waar de verzoeker uitweidt over onontvankelijkheidsbeslissingen waarin stevast zou worden gesteld dat de elementen van integratie niet worden behandeld in het ontvankelijkheidsonderzoek, kan deze kritiek niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden ongegrondheidsbeslissing waarin dergelijke motivering dan ook niet voorkomt. Ook op dit punt faalt het middel in feite.

De verzoeker voert verder aan dat hij de brieven van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft ontvangen, zodat hij hierop ook niet kon reageren. Deze bewering strookt evenwel niet met de stukken van het administratief dossier, waaruit onder meer blijkt dat de diensten van de verweerder de verzoeker per aangetekende brief van 21 maart 2011 hebben meegedeeld dat aan het gemeentebestuur de instructie zou worden gegeven om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (geldig voor één jaar) af te leveren onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. De aangetekende zending werd blijkens het administratief dossier verstuurd naar de door de verzoeker opgegeven woonplaats en aldaar aangeboden. De aangetekende zending werd echter door de verzoeker niet afgehaald en teruggestuurd naar de afzender. Op 10 mei 2011 tekende de verzoeker, door toedoen van de gemeentelijke diensten, de brief van 21 maart 2011 alsnog af voor kennisname. Ook de brief van 20 april 2011, gericht aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen, werd door de verzoeker gehandtekend. In beide brieven werd benadrukt dat de arbeidskaart B door de werkgever diende te worden aangevraagd binnen de drie maanden na de verzending van het aangetekende schrijven, resp. na de kennisname. Bij brief van 10 januari 2014 werd de verzoeker nogmaals verzocht om het schriftelijke en expliciete bewijs te leveren dat er effectief een arbeidskaart voor hem werd aangevraagd. Hierbij werd ook gemeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf definitief zou worden afgesloten bij gebrek aan antwoord binnen de 30 dagen na de verzending van de brief. Verzoekers bewering, als zou hij de brieven van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit hebben ontvangen, kan dan ook niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn derde middel erkent dat zijn werkgever nooit een arbeidskaart voor hem heeft aangevraagd. Verzoekers vage betoog en loutere beweringen, volstaan niet om aan te tonen dat de vaststellingen van de gemachtigde omtrent het herhaaldelijk stilzitten van de verzoeker niet correct zijn. De Raad merkt op dat van een vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen indient, verwacht kan worden dat hij een blijvende belangstelling vertoont voor zijn verblijfsaanvraag en dat hij op gepaste wijze antwoordt op brieven van de Dienst Vreemdelingenzaken die op deze aanvraag betrekking hebben. De verzoeker poogt tevergeefs zijn gebrek aan reactie te verantwoorden. Er kan van de verweerder ook niet worden verwacht dat hij een gebrek aan reactie van de verzoeker gedurende meerdere jaren zelf gaat invullen en dit gaat beschouwen als het niet kunnen overleggen van een arbeidskaart. De Raad is van oordeel

dat het niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat een gebrek aan reactie van de verzoeker gedurende meerdere jaren op een belangrijk schrijven, omtrent een doorslaggevend element om de aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in te willigen, door de verweerder als een gebrek aan belang voor de procedure wordt bestempeld zodat de aanvraag als ongegrond wordt geweigerd. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Voor zover de verzoeker van de gemachtigde “*een grondig onderzoek*” en “*een afweging*” en een concreet onderzoek aangaande zijn integratie en langdurig verblijf verwacht, moet worden herhaald dat uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen algemene plicht kan worden afgeleid om een onderzoek te verrichten aangaande het langdurig verblijf en de integratie (*cf.* RvS 27 september 2016, nr. 235.858). De gemachtigde beschikt, bij gebrek aan enig wettelijk criterium ter zake, in tegendeel over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566). De verzoeker slaagt er niet in te weerleggen dat hij, door zijn herhaaldelijk stilzitten, een manifest gebrek aan belangstelling heeft vertoond voor zijn verblijfsaanvraag. Deze vaststelling volstaat om de aanvraag te weigeren, zonder dat daarnaast ook nog de inhoudelijke aanspraken op een verblijf, zoals de integratie, moeten worden beoordeeld.

Voorts blijkt uit verzoekers uiteenzettingen een groot onbegrip voor de eerste bestreden beslissing en de overtuiging dat de elementen die verzoekers zaak kenmerken dienden aanleiding te geven tot de afgifte van een verblijfstitel, maar dit onbegrip en de eigen visie op zijn zaak kunnen de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Hiermee wordt immers niet aangetoond dat de bestreden weigeringsbeslissing getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding of van een onaanvaardbare, dan wel kennelijk onredelijke motivering.

De verzoeker kan de eerste bestreden beslissing bovendien niet meer laten zeggen dan wat erin wordt gesteld. Hierin kan met name niet worden gelezen, noch kan hieruit worden afgeleid dat de gemachtigde van oordeel zou zijn dat de integratie geen grond kan zijn voor een machtiging tot verblijf. Er kan evenmin in de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat de verzoeker zijn situatie zelf zou hebben gecreëerd en dat de elementen die werden aangehaald ter regularisatie te wijten zouden zijn aan zijn eigen houding. Er is dan ook geen feitelijke grondslag voor verzoekers kritiek dat de verwerende partij zich in de plaats stelt van de wetgever en nieuwe criteria toevoegt aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.1.2.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In het tweede geeft de verzoeker *in fine* aan dat “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” zijn geschonden. Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de rechtsregel die de verzoeker geschonden acht, is deze kritiek niet ontvankelijk.

De verzoeker voert in het derde middel ook nog de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Uit verzoekers betoog kan dan ook niet blijken op welke wijze de eerste bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou

schenden. De verzoeker verduidelijkt evenmin op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden. De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet ontvankelijk.

3.1.2.5. Het tweede en het derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. Het middel betreffende de tweede bestreden beslissing

De verzoeker voert een enig middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing van 14 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de -plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Hij heeft zich hier geïntegreerd en heeft een opleiding gevolgd. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Er wordt geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie in het land van herkomst. Dat zij dit op zijn minst diende te onderzoeken.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.”

Zoals reeds uiteengezet onder punt 3.1.2.4., kan de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending aanvoeren van “*alle beginselen van behoorlijk bestuur*”. Het bestuursrecht kent immers verschillende, en van elkaar te onderscheiden, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zodat het de verzoeker toekomt om op duidelijke wijze aan te geven welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991, herhaalt de Raad dat deze motiveringsplicht de administratieve overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag van de beslissing, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De beslissing bevat tevens een motivering in feite waar de gemachtigde vaststelt dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een paspoort en een geldig visum. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Aangezien artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in dergelijke omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, vormen de opgegeven motieven een afdoende motivering in de zin van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Waar de verzoeker vaagweg stelt dat er geen onderzoek is verricht naar alle en het geheel van de elementen en waar hij stelt dat niet blijkt dat het dossier grondig is onderzocht alvorens de bestreden beslissing te nemen, ondersteund door een verwijzing naar rechtsleer en een arrest van de Raad, blijft de kritiek van de verzoeker beperkt tot de loutere eigen overtuiging dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden door de tweede bestreden beslissing. Hiermee wordt echter nog niet concreet aannemelijk gemaakt op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden.

De verzoeker voert nog aan dat er "*hinderpalen*" werden aangevoerd en geeft aan dat hij geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid, een blanco strafblad heeft, hier is geïntegreerd en een opleiding heeft gevolgd. De verzoeker stelt tevens vaagweg dat er een onderzoek diende te worden verricht naar "*de actuele situatie in het land van herkomst*". Hij verduidelijkt echter niet hoe dit alles maakt dat verwerende partij, gelet op de niet-betwiste vaststelling in de tweede bestreden akte dat de verzoeker zonder paspoort, noch geldig visum in het Rijk verblijft, niet kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker licht de beweerde "*actuele toestand in het land van herkomst*" op geen enkele wijze toe en nog minder toont hij aan hoe deze actuele toestand aan de afgifte van het bevel in de weg zou staan. Met de vage verwijzing naar zijn integratie, opleiding en blanco strafblad, weerlegt de verzoeker bovendien nog niet dat hij op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft.

De verzoeker toont met zijn vage betoog dan ook niet aan dat de motieven van de tweede bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering.

Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het in verzoekers geval kennelijk onredelijk is om hem, gelet op zijn onregelmatig verblijf, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE